

BIBLIA

A februári elmélkedéseket a soproni közösség tagjai készítették (sorrendben: Csizovszki Zsóka, Máté Judit, M. Lajtai Krisztina, Szigethi Kata), a márciusiakat a péceli közösség tagjai (sorrendben: Szekeresné Ági, Dévai Zoltán, Bandula Mária, Széplaki Istvánné).

Február 5. — Évközi 5. vasárnap — Mk 1,29–39 — Kapcsolatokban élni

Napjaink egyik új kutatási területe a hálózatok rendszerének vizsgálata. Többek között az emberi kapcsolathálózatoké is. Azt gondoljuk: ez új találmány. Ebből a szentírási részből azonban az derül ki, hogy valaki 2000 évvel ezelőtt már ismerte. Már fontosnak tartotta kapcsolatait, ápolta is azokat rendszeresen. Felkereste házukban barátait, vendégeskedett náluk, megismerte családtagjaikat. Nagyon széles kapcsolatrendszerben élt. Sőt arra törekedett, hogy egyre több emberhez eljusson, egyre több embernek tovább-

adhassa a tanítást, amit Atyjával élt meg.

Érdekes kutatási téma lenne Jézus kapcsolattérképének megrajzolása. Ez a szentírási rész rövid izelítőt ad belőle. A zsinagógában nyilván híthű zsidókkal találkozott. Tanítványait barátainak nevezhetjük. Tanítványainak családtagjai is beletartoztak ebbe a rendszerbe. Kapcsolatokat alakított ki a betegekkel, akik szorult helyzetükben keresték fel. Kapcsolatot létesített még az ördöggel is, szóhoz sem hagyván jutni őt. De legfőbb és mindenkinél tartó-

sabb kapcsolatban maradt még itt a Földön is Atyjával. Tőle sem sajnálta az időt. A hozzá kapcsolódás is fontos része „kapcsolattérképének”.

Tanított, gyógyított, és egyben kapcsolódott. Bárkihez, vallási-, nemi-, egészségi megkülönböztetés nélkül. Minden embert igyekezett bevonni kapcsolatrendszerébe, mert biztos volt abban, hogy az isteni létmód csak így adható tovább, csak így válik láthatóvá a világban. A kapcsolatokon keresztül. Embertől emberig. Egyre többeket bevonna Isten kapcsolatrendszerébe.

Február 12. — Évközi 6. vasárnap — Mk 1,40–45 — Testi-lelki gyógyulás

Két gondolat fogalmazódott meg bennem a mai vasárnapi szentírási részzel kapcsolatosan.

Az első a csodákhoz kapcsolódik. A leprás a csodában bízva fordult Jézushoz. Jézus nem tud, és nem is akar nemet mondani neki, segít rajta. Így megéli a csodát, gyógyulását. Én magam mindig fenntartással fogadtam, ha csodaszámba menő gyógyulásokról hallottam. De most már azt gondolom, hogy Istennél bármi lehetséges. Ő képes a legnagyobb csodákra is, csak hinni kell benne. És Isten jelen van a mindennapjainkban is, a hétköznapi apró kis csodáiban. Ezeket néha észre sem vesszük, mert amikor átéljük őket, akkor teljesen természetes. Csak amikor egy-egy időszakra visszatekinünk, akkor döbbenünk meg, hogy hányszor tudtunk véghezvinni kivitelezhetetlennek tűnő dolgokat azért,

mert kaptunk hozzá valami pluszt, amire nem is számítottunk.

Ha végignézem a napjaimat, bizony, gyakran kérem Isten segítségét életem különböző problémáim megoldásához. És sokszor azt veszem észre, hogy jönnek a szavak a számból, de még meg sem várom, hogy kimondjam őket, már hozzá is látok önmagam, saját erőből megoldani egy-egy problémát. És bizony gyakran nem járok sikerrel. Pedig Istennél csak ennyi lenne: „Akarom.” De ehhez őszintén eléje kellene vinnem a gondomat. Persze ez nem azt jelenti, hogy kizárólag Istenre kell hagyatkoznom, és várni, hogy Ő majd mindent megold helyettem. Nekem is hozzá kell tennem a saját részemet. És arra is oda kell figyelnem, hogy ne ragaszkodjak görcsösen egyfajta megoldáshoz, hiszen Isten palettája olyan színes – lehet, hogy egy egészen másfajta lehetőséget kínál fel, csak észre kell vennem.

A másik gondolat pedig a következő: Nem hiszem, hogy Jézus csak a testet gyógyította meg. Mikor azt mondta a leprásnak, hogy tisztulj meg, akkor nemcsak a testi betegségére gondolt, hanem a lelki tisztulására is.

Hiszek abban, hogy minden testi betegség mögött lelki folyamatok húzódnak meg. Nem elég egy-egy fájdalomra bekapni a megfelelő pirulát, meg kell keresni a fájdalom okát. Megvizsgálni magam, merre megy az életem, jó irányba haladok-e, betegségem nem jelzés-e arra, hogy álljak meg, mert Isten nem ezt várja tőlem. És ha majd én is így tudom kérni az Istent: „Ha akarod, megtisztíthatss engem”, mert én most már akarom, akkor lesz értelme a szenvedésnek. Lesz értelme, hiszen a lélek a szenvedés révén fejlődik, a szenvedés boldogságot érlel.

Február 19. — Évközi 7. vasárnap — Mk 2,1–12 — Hit és gyógyulás

„Miközben hirdette az ígét, egy bénát hoztak oda. Négyen vitték.” Rokonok vagy barátok? Nem tudni. Hallották már Jézust beszélni, vagy hallottak róla valakitől, aki olyan meggyőzően beszélhetett, hogy szívükben tudták: el kell menni. Nem volt más választásuk, vagy inkább reményük. Nem tudtak másként Hozzá férközni, mint hogy kibontották a tetőt, és így eresztették le

nyomorék embertársukat, bízva gyógyulásában. Micsoda HIT, micsoda ERŐ. Hitük láttára Jézus válasza: „Megbocsáttattak bűneid!” Ott, ahol ilyen hitet talál, amelynek ezt az embert vitték: azonnal segít. Valljuk meg őszintén, valahogy így is várjuk ezt Tőle. A hitük volt az, ami erre a leleményességre sarkallta őket.

Ez az út Jézus felé újra és újra: a hitük, a hitünk. Ez indítja el bennünk a változást, a gyógyulást. Hogy a béna ember miért volt az, saját bűnei vagy felmenői bűnei miatt, teljesen mindegy. „Megbocsáttattak!” Végérvényesen! Testi-lelki megtisztulás! Persze a körülötte álló hitetlenkedőknek is van válaszuk: „Kelj föl, fogd az ágyadat és menj!” Most már mindent tudsz, fogd

az ágyadat, menj vissza a tiedhez, de nem üres kézzel, hanem Isten kegyelmével és békességével. Menj vissza a tiedhez, és hirdesd az Isten irgalmát, amit Veled tett. Vissza az úton, de másképp, mint jöttél. Bajodból meggyógyulva! Ne nézz vissza, és ne is emlékezz bűneidre! Az elintéztetett. A Te dolgod: Légy egészséges! Meggyógyítottalak, járj rugalmasan, frissen. Ne babrálj tovább megbocsátott bűneid között. Az már az én dolgom.

A láthatatlan Isten láthatóan munkálkodik azoknak az életében, akik megteszik azt a keveset, amit Ő kér.

Elképesztő, hogy mi minden megfér díszes ruházatunk alatt, milyen megdöbbentően sok energiát tékozlunk arra, hogy a minket kízó dolgokat (amik aztán idővel testi tünetekké válnak) rejtessük. Pedig egyszerű a megoldás: Vetközz le, borulj le Istened előtt, és mondd: Nézd, Uram, gyengeségeimet, szeretetlenségemet, önteltségemet, si-

ker- és pénzhajszámat, segíts, hogy megszabaduljak ezektől.

Amikor már annyira szenvedsz magadtól, hogy beteg a lelked, béna vagy már a jót tenni, elérkezik az a pont, hogy nincs más reményed, mint hited erejével kibontani a háztetőt, és leereszteni Jézus lábai elé bűneid nehéz csomagját. Ő azonnal felel a hitedre: Megbocsátottak bűneid, ne nézz vissza, csak tedd a jót, és hirdesd Isten szeretetét, irgalmát.

Február 26. — Évközi 8. vasárnap — Mk 2,18–22 — Böjt: azonosulás Jézussal

Ez az evangéliumi rész Jézus és a farizeusok egyik vitáját közli. Mindhárom szinoptikus evangéliumban megtalálható, szinte szó szerinti azonosossággal. Egy igencsak érdekes kérdés vetődik fel benne, mégpedig a böjt, a böjtölés problémája. Jézust mintegy felelősségre vonják amiatt, hogy János és a farizeusok tanítványaival szemben az ő tanítványai nem böjtölnek. Jézus tanítványaival együtt valahogy már megint kilóg a sorból, már megint nem illeszkedik a kor szokásaiba. Mai szóval így fogalmazhatnánk: Jézus követőivel együtt „non-konformista”.

A böjt önmagában nem érték. A cél, a szándék teszi értékesé a böjtöt. A keresztény böjt végső célja nem az önuralom gyakorlása, hanem az azono-

sulás Jézussal, a Völegénnyel. Ezért van az, hogy amíg itt a Völegény, a násznép nem böjtöl. Tudja, látja, talán érti is és éli is azt, amit Ő mond. A böjt a Völegénnyel való találkozást kell, hogy előkészítse. Méltóvá kell tennie a keresztény embert erre a találkozásra. Ezért nincs olyan jelentősége a Jézussal együtt élő tanítványok életében a böjtnek, mint a későbbi korokban. Jézus erről így beszél: „Eljönnek azonban a napok, amikor elveszik tőlük a völegényt: akkor majd böjtölnek azon a napon.”

Jézus üzenete: rugalmas „tartóedényekre”, hajlékony „formákra és kerekre” van szükség, hogy megértsük az újat, s be tudjuk építeni a hétköznapiinkba. Mert ha a dinamikus, éltető evangéliumot a régi megszokott, stati-

kus „formákba”, életvitelbe kényszerítjük, az életet is szétrobbantja, és maga is tönkremegy.

Ma a böjt azt jelenti számomra, hogy általa szeretném helyreállítani meg-megszakadt kapcsolatomat Istennel. Azt a belső kapcsolatot, amelyre mindig vágyom és törekszem. Az erre szánt idő átforgalmaz, megszelídíti egoizmusomat. Alázatra nevel, mely a lélek kapujának egyik őrzője. Megismerhetem magamat, találkozhatom csupasz valómmal, határainnal, amelyeket nehéz bevallani. Be kell, hogy lássam: érlelődésemnek kihagyhatatlan állomásai vannak. Amit mellékvágánynak hiszek, lehet, hogy haladásom döntő állomása lesz. És hogy a próbatételek és kudarcok csak javamra válhatnak, erősíthetik hitemet – és majdani találkozást Vele.

Március 5. — Nagyböjt 1. vasárnapja — Mk 1,12–15 — Jézus megkísértése

Jézus kiment a pusztába. A Lélek vitte. – 40 napot és éjjelt töltött magányban. – A Gonosz „látogatta” meg. Csak vadállatok voltak körülötte. – Amire szüksége volt, azt az angyaloktól kapta meg.

Nekünk sokszor ki sem kell vonulnunk a világból, hogy egyedül, magá-

nyosan legyünk. De ez másféle magány; a sokadalom, a tömeg közti magány, mely nem termékeny, csak kízó, lelki gyötrelmet okozó.

A felüdítő, helyretevő egyedüllet rendszeresen, hosszabb-rövidebb időre ki kell szakítanunk az életünkből. Arra készülni kell, és koncentrálni, figyelni a Hangra, amelyet lehet, hogy csak akkor hallunk meg, amikor már minden külső-belső hatást, eltérítő körülményt kizártunk. Mi is nyugodtan hagyatkozhatunk a Lélekre. Hagyjuk, hadd vigyen!

A Gonosz így is meglátogat, próbál az ő útjára, világába édesgetni. Mindig próbálkozik, nem hagyja abba. De ha csendet tudunk teremteni, ez a hang is élesebb, felismerhe-

több, így talán rutinosabban, kilengések nélkül tudunk ellenállni neki.

Ha a tanítást a magunkévá tesszük, óhatatlanul párhuzamot vonunk Jézus és a saját életünk között. Számptalan kérdés vetődhet fel bennünk, hogy mi hol tartunk, egy-egy mondatból mit tanulhatunk.

„Vadállatok” minket is körül vehetnek. Jézus nem félt tőlük, nem menekült előlük. Mi se tegyük. Ha kisugárzásunk van, az megszelídíti őket, hat rájuk, ösztönüket lecsillapítja, át is formálhatja. Legyünk résen, nehogy mi idomuljunk hozzájuk.

Az „angyalokat” pedig a szolgálatban ismerjük fel. Ha valamire szükségünk volna, hozzájuk forduljunk: mindig kaphatunk tőlük együttérzést, bátorítást, erősítést.

Vonuljunk el a pusztába, hogy észrevehessük a magányosokat, akik nem találják meg az Istent. Ismerjük fel a Sántán törekvését, hogy aztán a szolgálókkal megtapasztalhassunk valamit az Isten Országából.

Március 12. — Nagyböjt 2. vasárnapja — Mk 9,2–10 — Istenélmény és úton járás

Isten néha megszólít a tömegben: Csak Te – gyere velem! Ilyenkor körülnéznek: A többieknek nem szól az általam hallott hívás?

Mit szólnak a többiek, ha én, a kiválasztott olyasmit teszek, amire ők nem kaptak meghívást? Irigység, féltékenység vesz majd körül? Esetleg kiközösítenek?

Jutalom számomra a meghívás, vagy ajándék?

Nem tudjuk, hogy a kiválasztott apostolok hogyan reagáltak a meghívásra. Örültek-e a kiválasztásnak, vagy esetleg morogtak a hegyezés miatt, mivel a többiek ehettek, ihattak vagy alhattak eközben.

Az ott maradtok reakciójáról sem szól az írás. Vajon féltékenykedtek-e, mivel az elsőségért történő vetélkedésben úgy érezték, hogy ezúttal alulmaradtak?

A Hegyen: Jó itt. Végre érzik az apostolok Isten mindenhatóságát, időtlenségét, szeretetét. Természetes a vágy az ebben az állapotban való megmaradni akarásra. Itt kell sátrat venni, letáborozni, valahogy rögzíteni ezt az állapotot. A Tábor-hegy azonban nem a végcél. A Hegyen maradás, vagyis az istenélmény megtapasztalása után az abban való letáborozás a továbblépés szándékának elvetése, életem kudarca lehet, bármilyen szép, döbbenetes vagy lélekemelő misztikus élményben volt is részem.

Jézus ezért nem támogatja az apostolok ötletét a sátorverésre. Tudja, ha nem jön le a Hegyről, akkor nincs Eucharisztia, nincs kereszt és nincs feltámadás sem. A misztikus élmények lehetnek az Istentől utunk során kapott ajándékok, melyek erőt adnak a Hegyről lejőve az út járásához, azonban a megtapasztalt Isten-élményekben élni, vagy az élményeknek élni az életem kudarcát, vagyis a cél eltévesztését jelentheti. Mert a tanítványság azt is jelenti, hogy az úton nem állok meg sohasem. Jézussal az úton járva válok egyre tökéletesebbé, míg az út végén, halálom után a Tökéletesség országában örökre sátrat nem verhetek.

Március 19. — Nagyböjt 3. vasárnapja — Jn 2,13–25 — Értelem és indulat

Ez az evangéliumi rész Jézus hitvallása a keveretlenség mellett. Azt sugallja számomra, hogy megvan az ideje és a helye az imádságnak, és megvan a helye a munkának. A kettőt nem szabad egybemosni. A munkám lehet imádság is egyben, de az imádságomnak mentesnek kell lennie minden e világi tevékenységtől. Jézusnak ez a hitvallása szokatlan formát ölt. Az a Jézus, aki hirdeti „ha megütik a jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is”, ostort fon, ezzel üzi ki a kereskedőket, és felborítja a pénzváltók asztalait. Dühös, és dühét nem rejti véka alá. A harag sajtószerű emberi reakció. Nem hordoz pozitív vagy negatív töltést. Pozitív vagy negatív voltát mindig a célja, illetve az általa kiváltott eredmény határozza meg.

Ebben az esetben a cél pozitív – az Atya házána megtisztítása. Az eredmény is pozitív, elgondolkodásra készíti a jelenlévőket.

Jézus „haragjában” a többletet az jelenti, hogy az értelem mindvégig felette áll az érzelmeinek, irányítani tudja cselekedeteit. Van benne egyfajta fokoza-tosság: a pénzváltók asztalait felforgatja, a juhokat és az ökröket gazdájukkal együtt kiüzi, de a szegényebb galamb-árusokat csak szóval feddi. A templom megtisztítása után pedig sokakat meggyógyít. Úgy lép fel, mint akinek hatalma van. Hatalma nem fizikai, hanem szellemi erőfőlényből fakad:

Jézus tudta, mi lakik az emberben:

- igény, hogy szertatásokon vegyen részt,

- igény, hogy hasznot szerezzen,
- szívesen összekapcsolja a kelle-mest a hasznessal,
- a tekintélyt elismeri, ha az igazolja magát,
- a csodák sokakban hitet váltanak ki,
- érvényesül a csordaszellem – ér-zelmeik, indulataik elragadják, jó és rossz irányba egyaránt, az értelem ellenőrzése alól kicsúszik az indulat.

Kérdezzük meg magunktól:

1. Érzelmeim, vagy az értelmem vezérli tetteimet?
2. A szertartás, vagy az Istennel való találkozás miatt megyek templomba?
3. Mennyire hagyom magam sodortatni az árral?

Március 26. — Nagyböjt 4. vasárnapja — Jn 3,14–21 — Levetni az álarcokat

Az Atya végtelen szeretetében adta oda egyszülött fiát, Jézust, nem azért, hogy elítélje a világot, még kevésbé azért, hogy a világ ítélje el Őt, hanem azért, hogy életpéldája nyomán hitünk legyen az örök életben. Próbálok belegondolni abba, hogy Jézus annyira szerette az embereket, hogy keresztre feszült miattuk. Hatalmas misztérium ez! Erre rádöbbenve érthetjük meg küldetését.

Tökéletesített parancsait életpéldájával hitelesíti. Tőlünk is élő hitet vár, mely feltételezi az ismeretszerzésen túl a teljes elméből való elfogadást, életünk minden erőből való odahelyezé-

sét, és a teljes szívből fakadó szeretet oda-vissza áramoltatását. Ez az életvitel nem tűri az elzárttságot, vágyik kifelé, hogy nyilvánosságra jussanak tettei, melyeket Istenben művelt.

A nagy istenélmény nem fér meg az emberben, világosságra akarja vinni, másokat is gazdagítani akar vele. Azt akarja, hogy mások is hitre jussanak általa, bízzanak a szeretet igazságában. Ennek átélése már eltünteti a kételkedést, és a bizonyosság veszi át a helyét az ember életében. Az élet további történéseiben, még ha nem is érti az okokat, de megmarad az a mély bizalom Istenben.

Viszont akinek nem igazak a tettei, az álarc mögé bújva rejtegeti azokat, nem akar a világosságra jönni. Mivel nem szereti Istent, így önmagát sem lesz képes szeretni, másokat még úgy sem. Az ilyen ember nemcsak a jót gyűlöli, hanem önmagát is, mert érzi gyengeségét, de nem hisz Isten szabadító erejében. A végtelenül szerető Isten ilyenkor tehetetlen. Vagy mégsem?

Isten jó, és nem hagyja el az embert, nem engedi elveszni a lelkét. Ezért úgy gondolom, életünk felén túl már illő levetnünk az álarcunkat, és tisztán, átlátáson kellene élnünk. Fény felé tartott lélekkel, egységben Krisztussal.